

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217218101
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217218101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanej: F. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I. T. XXX, o zaplatenie 605,42 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 17Csp/229/2017-37 zo dňa 16. novembra 2018, v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 374,06 eura s 5,05% úrokom z omeškania ročne od 05.07.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,56 %.

2. Súd po citovaní § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), rozsudok vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že predložená zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 28.11.2014 uzavretá medzi stranami sporu ako celok bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy. Žalovaný nárok žalobcu nijako nespороval. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že v zmluve absentuje platná dohoda písomnou formou o výške RPMN, keďže táto bola iná v návrhu na uzatvorenie zmluvy zo strany žalovaného (bod 5 zmluvy 26,19 %) a iná v akceptácii žalobcu (bod 6 zmluvy 26,03 %). Je pritom právne bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnejšiu, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN. V súlade s § 44 ods. 2 OZ prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za návrh nový. Tak aj v danom prípade v dôsledku tejto zmeny RPMN bolo potrebné vyjadrenie žalobcu k zmluve považovať za nový návrh, ktorý by žalovaný pre jeho platnosť musel písomne akceptovať, k čomu však nedošlo.

3. Vyhodnotením uvedeného dojednania o RPMN ako neplatného dojednania dochádza k situácii, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere tak úplne absentuje platné dojednanie o akejkoľvek RPMN (povinná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z.). Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. však úver pre absenciu údajov o RPMN, a teda aj predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Preskúmaním spisu súd zároveň dospel aj k záveru o nesprávnom

výpočte RPMN, keďže do celkových nákladov bola započítaná suma poskytnutého úveru 540 eur, ktorá žalovanému nebola vyplatená v plnom rozsahu, ale iba časť sumy po započítaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 54 eur v zmysle čl. 10 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere žalobcu. Pre uvedenú skutočnosť považoval súd predmetný spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov aj v zmysle § 11 ods. 2 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa.

4. Vzhľadom k uvedenému má žalobca právo len na zaplatenie reálne vyplatenej istiny úveru 486 eur (540 eur - 54 eur). Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný celkovo uhradil sumu 111,94 eura. Z uvedených dôvodov súd žalovaného zaviazal na úhradu nesplateného zvyšku reálne vyplatenej istiny úveru v sume 374,06 eura (486 eur - 111,94 eura). Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, preto ho súd zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej istiny 374,06 eura v žalobcom požadovanej výške 5,05 % ročne, ktorá je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., a to od 05.07.2015 (podľa oznámenia o zosplatnení zo dňa 14.05.2015) do zaplatenia (výrok I). Z uvedených dôvodov súd zároveň žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok II).

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 23,56 %, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci úspešný na 61,78 % a neúspešný na 38,22 %, t.j. čistý úspech žalobcu predstavuje 23,56 %, . O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III).

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom, pretože hodnota RPMN sa v zmysle spôsobu úpravy jej výpočtu a teda určenia dohodnúť nedá, hoci na túto skutočnosť žalobca vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné, šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalobcu vôbec zaoberal. Závery súdu a rozhodnutie nadväzujúce na záver o nedohodnutí RPMN žalobca napáda preto, že súd v prvom rade ani nezodôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet žalobca tvrdí, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako adresa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti, ods. 2 písm. e) označeného ustanovenia). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Súd prvej inštancie v napádanom rozsudku vychádzal zo záveru, že uzavretá zmluva obsahuje rozdielny údaj o RPMN medzi bodom 5) a bodom 6) zmluvy o revolvingovom úvere a teda ide o nový návrh na uzatvorenie zmluvy. Žalobca tvrdí, že závery súdu sú v rozpore so zákonom, pretože RPMN sa nedohaduje, čiže nie je to údaj, na ktorom sa strany majú dohodnúť. Preto nemôže nastať ani situácia, kedy by tento údaj chýbal, absentoval z dôvodu, že nedošlo k dohode o ňom, alebo by mohol byť rozdielny a teda by nedošlo o dohode o ňom. V súvislosti so závermi súdu o tom, že nedošlo k dohode RPMN žalobca poukazuje na to, že žiadny zákon ani nepredpokladá, že pôjde o údaj dohodovaný stranami zmluvy.

7. Podľa prílohy č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch platí pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov základná rovnica, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Zákon určuje iba to, kedy sa tento údaj má vypočítavať, v čase uzavretia zmluvy o úvere (a nie napríklad v čase podania žiadosti o úver, čo sa súd mylne domnieval ak vychádzal z toho, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN, pretože žalobca navrhol iný údaj a žalovaný v prijatí návrhu uviedol zasa iný). Ak teda tento údaj nie je možné dohodnúť, potom sa nedá použiť ani § 44 ods. 2 OZ. Z rozsudku tak nevyplývajú žiadne dôvody, podľa ktorých mal súd za preukázané, že ide o dohodnuteľný údaj. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozdielny právny názor vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku č. k. 12Co/60/2017-74, zo dňa 31.05.2017.

Žalobca v nadväznosti na uvedené podáva toto odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. d, f) a h) CSP a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v uvedenej časti vyhovie a žalovaného zaviazhe k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu.

8. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaná nevyjadrila.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k zamietnutiu žaloby žalobcu v časti uplatnených úrokov a poplatkov z dôvodu, že žalobcom poskytnutý úver žalovanej považoval za bezúročný a bez poplatkov.

11. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na dvoch dôvodoch, na neplatnom dojednaní RPMN a na nesprávnom výpočte RPMN.

12. V prejednávanej veci je nevyhnutné konštatovať, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v rozhodnutí sa vysporiadal s podstatnými argumentmi. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že právny vzťah žalobcu a žalovanej založený zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 28.11.2014 je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. OZ a podľa ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Za účelom zabezpečenia čo najvyššej miery informovanosti spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom, zákonodarcu stanovuje obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie správne podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch a správne vyhodnotil, že uvedená zmluva neobsahuje správne dojednanie o výške RPMN. Aj podľa odvolacieho súdu výška RPMN v zmluve nezodpovedá skutočným nákladom na poskytnutý úver v dôsledku (ne)započítania sumy, ktorú si žalovaný ihneď ponechal pri vyplatení úveru. Žalovaný sa zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 540 eur, ale v skutočnosti žalobcovi poskytol úver vo výške 486 eur, ihneď si ponechal poplatok za poskytnutie úveru. Do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalobca od žalovanej ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ aplikovaného súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie preto v preskúmanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný úver vzhľadom na nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v podanom odvolaní nepoprel, že žalovanej neposkytol úver v dohodnutej sume 540 eur ale 486 eur.

13. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice čl. 3 písm.

l) je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto smernice, obdobne aj § 2 písm. g) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady..., ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h) ZoSÚ obdobne čl. 3 písm. h) Smernice č. 2008/48). V dôsledku uvedeného pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa“ spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru a to v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvedené možno predpokladať, že do výpočtu RPMN bol nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do neho boli zahrnuté aj administratívne poplatky, ktoré si žalobca od žalovanej ihneď zúčtoval, čo mohlo spôsobiť podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky by bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ aplikovaného súdom prvej inštancie, s poukazom na § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. (nesprávne uvedená RPMN znamená, ako by nebola uvedená vôbec).

14. Odvolací súd sa stotožňuje aj s ďalším argumentom súdu prvej inštancie, že RPMN nebola platne dojednaná pri uzatvorení zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami sporu. Zmluva ako dvojstranný alebo viacstranný právny úkon medzi dvoma alebo viacerými subjektmi vzniká na základe návrhu na uzavretie zmluvy (§ 43a OZ) a jeho prijatia (§ 43c OZ). Vznik zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu predpokladá dva jednostranné právne úkony dvoch rozličných strán navzájom adresované a obsahovo sa zhodujúce. Postup pri vzniku zmluvy je taký, že po prejave vôle jednej strany, ktorá chce uzavrieť určitú zmluvu, prejaví druhá strana vzájomným úkonom svoj súhlas. Návrh musí obsahovať podstatné náležitosti zamýšľanej zmluvy tak, aby akceptáciou mohla zmluva vzniknúť. V prípade, keď právny úkon musí mať povinne písomnú formu (ako je to v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere), potom aj návrh, aj prijatie zmluvy musí byť v písomnej forme, lebo inak nemá právne účinky. Akceptácia sa po obsahovej stránke musí plne zhodovať s návrhom. Táto zhoda vôle oboch strán, ktorá sa týka toho istého predmetu, je nevyhnutným predpokladom vzniku každej zmluvy. Ak prijatie obsahuje výhrady, doplnenia, alebo zmeny, zmluva nevznikne. Takéto prijatie treba považovať za nový návrh so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú. Z § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. možno ustáliť, že RPMN je nepochybne obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ návrh zmluvy nie je zhodný s jeho akceptáciou, čo do tejto povinnej obsahovej náležitosti, pričom zákon vyžaduje obligatórne písomnú formu, nemohla zmluva ako právny úkon platne vzniknúť. Na uvedenom závere nič nemení ani argumentácia odvolateľa, že RPMN je údaj, ktorý sa vypočítava na základe zákonom ustanovených parametrov úveru.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná. Žalovanej trova odvolacieho konania nevznikli, preto jej ich náhradu odvolací súd nepriznal.

17. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).